

Küçük Tarsiyer

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Tarsiyer

Aysel Banu YAVUZAL

Yağmur ormanının derinliklerinde, ağaçların yükseklerle uzandığı ve yaprakların bütün yıl yeşil kaldığı bir yerde küçük bir tarsiyer yaşardı. Bir yumruk kadardı, yumuşak altın-kahverengi tüyleri ve kocaman yuvarlak kehribar gözleri vardı. Gözleri o kadar büyük ve parlaktı ki karanlıkta bile her şeyi görebilirdi. Yapışkan yastıkçıklı uzun ince parmakları ve ayak parmakları, dallara dolanan uzun ince bir kuyruğu vardı. Her gece keşfetmeyi çok severdi.

Yağmur ormanı sesler ve kokularla doluydu. Küçük tarsiyer cırcır böceklerinin cıvıltısını ve kurbağaların vıraklamasını dinledi. Gece çiçeklerinin tatlı kokusunu içine çekti. Yapışkan parmaklarıyla ağaç kabuğuna tutunarak daldan dala tırmandı. Kocaman gözleri minik böcekleri ve parlak yaprakları fark etti. Her şeye meraklıydı. 'Ne harika bir dünya,' diye fısıldadı.

Bir gece, küçük tarsiyer yüksek bir dalda otururken tuhaf bir şey gördü. Çok yukarıda, ağaçların tepesinde minik parlayan ışıklar yıldızlar gibi pırıldıyordu. Yanıp sönüyorlardı, yanıp sönüyorlardı. 'Bunlar ne olabilir?' diye merak etti. Merakı karnını gıdıkladı. Öğrenmek istiyordu. Bu yüzden daha yükseğe tırmanıp kendi gözleriyle görmeye karar verdi.

Küçük tarsiyer yukarı, daha yukarı tırmandı ama ışıklar çok uzakta görünüyordu. Birden bir ses seslendi: 'Merhaba!' Aşağı baktı ve bir yaprağın üstünde oturan uçan bir kurbağa gördü. Kurbağanın parlak zümrüt yeşili derisi, kocaman yuvarlak koyu gözleri ve geniş, dostça bir gülümsemesi vardı. Uzun perdeli ayaklarının parmakları arasında küçük kanatlar gibi turuncu zarımsı kısımlar vardı. 'Ben uçan bir kurbağayım,' dedi. 'Ben de o parlayan ışıkları gördüm!'

'Ben küçük bir tarsiyerim,' dedi tarsiyer. 'O ışıkların ne olduğunu öğrenmek istiyorum.' Uçan kurbağa daha yakına zıpladı. 'Ben de!' dedi. 'Birlikte gidelim. Ben ağaçtan ağaca süzülebilirim, sen de tırmanabilirsin. Birbirimize yardım edebiliriz.' Tarsiyer bu fikri sevdi. 'Evet, kâşif olalım!' dedi. Ve böylece yola koyuldular.

Uçan kurbağa turuncu perdeli ayaklarını açtı ve havaya sıçradı. Bir ağaçtan diğerine zarifçe süzüldü. Tarsiyer uzun parmakları ve ayak parmaklarıyla hızla tırmandı. Ama kısa süre sonra iki uzun ağaç arasında bir boşluğa geldiler. Tarsiyer o kadar uzağa atlayamazdı. 'Karşıya nasıl geçeceğim?' diye sordu. Uçan kurbağa gülümsedi. 'Ayaklarıma tutun! Seninle birlikte karşıya süzülebilirim.'

Tarsiyer uan kurbaęanın perdeli ayaklarına sımsıkı tutundu. Kurbaęa sıçradı ve birlikte havada süzöldüler. Tarsiyer tüylerinde rüzgârı hissetti ve aşığıdaki ormanı gördü. 'Huuu!' diye bağırdı. Bir sonraki ağaca güvenle kondular. 'Teşekkür ederim!' dedi tarsiyer. 'Bu çok eğlenceliydi!' Uan kurbaęa sırtıttı. 'Rica ederim! Hadi devam edelim.'

Yol alırken kaygan kabuklu bir ağaca vardılar. Uçan kurbağa tırmanmayı denedi ama ayakları kaydı. 'Tutunamıyorum!' dedi. Tarsiyer uzun ince bir parmağını uzattı. 'Elimi tut!' dedi. Kurbağa tarsiyerin yapışkan parmağını yakaladı ve tarsiyer onu yukarı çekti. 'Teşekkür ederim!' dedi uçan kurbağa. 'Sen iyi bir arkadaşsın.' Tarsiyer gülümsedi. 'Sen de öylesin.'

Birbirlerine yardım ederek yollarına devam ettiler. Tarsiyerin kuyruğu bir sarmaşığa dolandığında, uçan kurbağa onu kurtarmak için sarmaşığı nazikçe kemirdi. Uçan kurbağa yorulduğunda, tarsiyer dinlenmeleri için rahat bir dal buldu. Konuştular ve güldüler. 'Seninle tanıştığıma sevindim,' dedi tarsiyer. 'Ben de,' dedi uçan kurbağa. 'Bir arkadaşın olduğunda merak etmek çok eğlenceli.'

Sonunda ağacların tepesine kadar yükseldiler. Parlayan ışıklar artık yakındı. Yaprakların arasında pırıldayıp dans ediyorlardı. Tarsiyer ve uçan kurbağa bir yaprağın arkasına saklanıp dışarı baktılar. Gördükleri şey onları sevinçle nefeslerini tutmalarına neden oldu. Minik canlılar uçuşuyordu, her birinin kuyruğunda küçük bir ışık vardı. Bunlar ateş böcekleriydi! Ve bir parti veriyorlardı.

Ateş böcekleri havada vızıldayıp dönüyorlardı. Halkalar ve spiraller çizerek uçuyorlar, ışıkları ormanın müziğiyle uyum içinde yanıp sönüyordu. Bazı ateş böcekleri yaprakların üstünde dans ederken, bazıları dalların arasından hızla geçiyordu. 'Vay canına!' diye fısıldadı tarsiyer. 'Bu bir ateş böceği partisi!' Uçan kurbağa başını salladı. 'İzleyelim,' dedi. 'Ama onları rahatsız etmeyelim.'

Tam o sırada küçük bir ateş böceği onlara doğru uçu. 'Merhaba!' dedi. 'Partimize katılmak ister misiniz?' Tarsiyerin kocaman gözleri daha da açıldı. 'Katılabilir miyiz?' diye sordu. 'Elbette!' dedi ateş böceği. 'Herkes hoş gelir.' Böylece tarsiyer ve uçan kurbağa ateş böceklerine katıldılar. Dans edip döndüler ve ateş böceklerinin ışıkları bütün ağaç tepelerini pırıl pırıl yaptı. Büyülü bir andı.

Tarsiyer ve uçan kurbağa çok eğlendiler. Ateş böcekleriyle oyunlar oynadılar ve isimlerini öğrendiler. Ateş böcekleri onlara yağmur ormanını ve sırlarını anlattılar. 'Bizi bulmak için çok meraklı olmalısınız,' dedi bir ateş böceği. 'Evet,' dedi tarsiyer. 'Ve iyi ki bulduk.' Uçan kurbağa da aynı fikirdeydi. 'Yeni arkadaşlar edindik!' Ateş böcekleri gülümsedi ve ışıklarını yanıp söndürdüler.

Gece ilerledikçe tarsiyer ve uçan kurbağa ateş böceklerine veda ettiler. 'İstediğiniz zaman gelip bizi ziyaret edin,' dedi ateş böcekleri. 'Geleceğiz!' diye söz verdi tarsiyer. Sonra uçan kurbağa aşağı süzüldü ve tarsiyeri güvenle taşıdı. Tarsiyerin evinin yakınındaki bir dala kondular. 'Ne maceraydı!' dedi tarsiyer. 'Ve sen ne iyi bir arkadaşsın.'

Uçan kurbağa gülümsedi. 'Tanıştığımıza sevindim,' dedi. 'Meraklı olmak bizi bir araya getirdi.' Tarsiyer başını salladı. 'Evet, merak harika yeni arkadaşlıklara yol açabilir.' Ertesi gece yine buluşmaya söz verdiler. Sonra uçan kurbağa zıplayıp gitti ve tarsiyer sıcacık ağacında kıvrıldı. Mutlu bir kalple uykuya daldı; parlayan ışıkları ve yeni arkadaşını hayal etti.

O geceden sonra küçük tarsiyer ve uçan kurbağa yağmur ormanını birlikte keşfettiler. Birbirlerine yardım ettiler ve birçok macerayı paylaştılar. Ve tarsiyer ağaçların tepesinde parlayan ışıklar gördüğünde hep gülümsedi. Meraklı olmanın harika bir şey olduğunu biliyordu. Çünkü öğrendiğine göre merak, insanı en güzel arkadaşlıklara götürebilirdi.